

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 278 Barcelona, Setembre 1966 Preu: 1 pta

L'INDIGNANT SALARI MINIM DE 84 PESSETES DIARIES

per J. ROMAN

El Govern del general Franco ha decretat l'augment del salari mínim. Aquest que havia estat apujat en gener del 1966 de 33 a 60 pts., s'ha fixat, ara, a 84 pts., es a dir, un increment del 40 %.

Aquesta quantitat irrisòria havia estat llançada dies abans per la comissió interministerial encarregada d'estudiar aqueix assumpte. Les reaccions que va provocar la notícia entre els treballadors foren de gran indignació, fins el punt que certa premsa va fer-se'n ressò i també alguns organismes dels sindicats verticals.

L'insuficiència salarial és un dels problemes més greus que sofreixen els treballadors. Aquesta ha estat clamada per la massa assalariada, ha estat palesada per l'immensa majoria de la població i mantes vegades, per la mateixa premsa espanyola.

La situació actual dels treballadors té velles arrels car, quan en 1963 va fixar-se el salari mínim a 60 pts. diàries, aquest era ja considerablement baix. D'aleshores ençà, però, els treballadors han menat nombroses lluites per les seves reivindicacions que han obligat els burgesos i el govern a concedir substancials augmentacions en certes zones industrials i agràries, tot i mantenint bloquejat el salari mínim.

En aquest període de 3 anys i mitj l'increment de la carestia de la vida —un dels elements que utilitzen el govern i els capitalistes per a retallar el salari—, ha estat ben superior al 40 %. A la vegada, l'augment de la productivitat dels treballadors —sense el qual els burgesos no han concedit cap increment de salari—, ha anat arrabassant les millores que assolien amb les seves lluites. L'economista J.M. Vidal Villa demostra a la Revista « PROMOS », N.º 40, que l'increment dels salaris reals per persona en el sector industrial el 1963-64, ha estat de 4'4 i l'increment de la productivitat de 6'5.

Una part molt important dels onze milions de treballadors d'Espanya tenen uns jornals realment baixos. J.M. Vidal Villa, en l'article esmentat, presenta un quadre corresponent a la mitjana entre gener i setembre de 1964 en el qual es mostra que el 17 % dels treballadors posseïen uns ingressos inferiors a 2.000 pts. mensuals, que un 47,6 % tenen ingressos de 2.000 a 4.000 pts. mensuals, que el 22,9 % tenen entre 4.000 i 6.000 pts. i que solament un 12,5 % dels assalariats perceben més de 6.000 pts. mensuals.

A Catalunya, on hi han salaris més alts en certes empreses, serveis i algunes comarques agràries, existeixen milers i milers de treballadors amb jornals ben esquistats. Això ho prova el fet de que a l'indústria tèxtil hi han contramestres que amb prou feines arriben a les 1.000 pts. setmanals com ho explica en « EL CORREO CATALAN » del 23 d'agost passat el President de la Junta Social del tèxtil de Badalona. Es conegut, a més que milers de treballadors i treballadores

d'aqueixa indústria guanyen setmanades inferiors a les 800 pts.

Es clar, doncs, que el salari mínim de 84 pts. és una befa feta als assalariats d'arreu d'Espanya, puix la seva insuficiència està més que demostrada. A la vegada, però, en aquesta decisió que comentem, cal que els treballadors hi vegin un pas endarrera del govern franquista, una decisió presa a contracor, deguda principalment, a la pressió reivindicativa que ha estat capaç de fer saltar el bloqueig del salari mínim imposat fa 3 anys i mitj. Els treballadors hauràn de vetllar i lluitar per tal que els patrons, recalzats pel govern i els jerarques sindicals, no intentin anul·lar l'augment de 24 pts. diàries mitjançant el conegut mètode de compensar aquest increment salarial i liquidant altres aventatges assolides en lluites anteriors.

La reivindicació més ajustada a les necessitats dels treballadors és la formulada per les comissions obreres de Madrid, Barcelona, Biscaia, Guipuscoa, Astúries i altres que exigeixen un salari mínim de 250 pts. diàries. Aqueixa quantitat és una reivindicació granment ponderada. « EL CORREO CATALAN », del 8 de setembre passat, explica que un matrimoni amb dos fills a Barcelona, necessita per a viure ineludiblement, 224,32 pts. diàries i el « Boletín de la Asociación Católica de Dirigentes », de Girona, fixava el cost de la vida en aqueixa ciutat en 261,60 pts. diàries. (Revista « PRESENCIA », 28 de maig del 1966). El govern fa el sord a les reivindicacions de la Comissions Obreres i, a més, es queda força lluny de les peticions dels jerarques verticals que ell mateix ha designat amb el dit.

El govern franquista s'ha manifestat, una vegada més, com el fidel defensor dels patrons i, en particular, dels capitalistes monopolistes que, en explotar els treballadors amb els baixos salaris, acumulen beneficis exorbitants. Bona prova n'és que solament 10 empreses de les més importants de Catalunya, han obtingut en 1965, més de 2.463 milions de pts de beneficis nets i declarats.

L'augment decretat posa de relleu la nul·litat dels sindicats verticals que, en no fer res pràctic contra la vergonyosa decisió governamental, mostren el seu veritable caràcter

QUE PASSA A XINA?

« Mundo Obrero » ha publicat la primera quinzena de setembre un editorial dedicat als inquietants aconteixements de Xina. Tot i aconsellant als nostres lectors que no deixin de llegir aquest editorial, donem a conti-

(va a p. 2)

LES ACCIONS DE SOLIDARITAT A BADALONA

Ja donavem compte de les lluites dels treballadors de Metalgraf per les seves reivindicacions, la repressàlia de l'empresa contra l'obrer Joan Sanchez Ruiz i la solidaritat que s'havia promogut entre els treballadors i població de Badalona.

Una Assemblea de les Comissions Obreres de Badalona va decidir que un dels documents de protesta per l'acomiadament de Joan Sanchez Ruiz fos entregat en el curs d'una manifestació el 10 d'agost. El document havia recollit les signatures d'uns cinc-cents treballadors i altres badalonins. Van circular per Badalona nombroses octavilles cridant a manifestar.

La policia va ésser mobilitzada en gran nombre ja des del dia abans del de l'anunciada manifestació. Tota la ciutat en parlava i, entre els qui acudiren al lloc de la concentració es veien; junt als treballadors, metges, advocats, escriptors, estudiants, empleats, dones.

La policia va deturar la capdevantera de la manifestació per impedir que aquesta arribés fins el local dels Sindicats. Una comissió va passar i va entregar, en una Casa dels Sindicats practicamente ocupada per la policia política, als jerarques locals nerviosos i enfurismats el document amb les signatures.

Es calcula en uns quatre-cents els assistents al lloc de concentració. La manifestació ha causat gran impressió per tot Badalona.

A l'endemà, una altra comissió formada per personalitats de Badalona va presentar-se als Sindicats per entregar una segona carta, la qual es va negar a acceptar el Secretari Sindical i en conseqüència va ésser enviada per correu certificat par tal de que quedés constància de la protesta contra la conducta de la direcció de « Metalgraf » i dels jerarques sindicals.

d'agència de la dictadura franquista. Aquesta nova experiència tira per terra la demagògia de Solís i altres jerarques verticals i palesa la justesa de la reivindicació de les Comissions Obreres que exigeixen un Sindicat Democràtic, independent del govern, que disposi del dret de vaga i que, dirigit pels treballadors lliurement elegits, lluiti per aplicar les decisions i la voluntat dels assalariats.

Els treballadors desfermaràn noves lluites i n'intensificaràn d'altres car solament la seva acció, menada enèrgicament i amb la més sòlida unitat, és la garantia per arrencar nous i substancials augments de jornal. Per això els treballadors han d'unir-se a les fàbriques, tallers, en tots els llocs de treball de la ciutat i del camp, sense distincions de categories, entorn de les Comissions Obreres.

Les eleccions sindicals que acaben de començar han fet sortir un gran nombre d'enllaços sindicals i jurats d'empresa disposats a lluitar per les reivindicacions econòmiques i democràtiques dels treballadors. Aqueix és un bon moment perquè aqueixos enllaços i jurats, estretament lligats a les Comissions Obreres existents i a les que puguin crear-se de noves en aquesta oportunitat, es plantegin ràpidament el donar una resposta adequada a la decisió del govern franquista i, d'una forma resoluta i amb el suport dels treballadors, exigeixin un salari mínim que correspongui a les necessitats de la massa assalariada d'arreu d'Espanya.

No: L'augment del salari mínim a 84 pts. diàries no dona satisfacció als treballadors ni de lluny. I si el govern franquista ha fet aquesta concessió per tal d'apaivagar la lluita i la protesta dels treballadors, s'equivoca. Aqueixos, i al seu front les Comissions Obreres, continuaran a manifestar la seva indignació mitjançant lluites per les seves reivindicacions i contra el govern del general Franco que tant solement fa befa de les necessitats de la massa treballadora.

QUÈ PASSA A XINA?

(Síntesi d'un editorial de Mundo Obrero)

nuació una síntesi dels principals elements que contè,

De l'anomenada « revolució cultural », que en el seu terreny específic propugna coses com la reducció de l'escolaritat i del programa d'estudis, la simplificació de certes matèries, la combinació dels estudis amb el treball a l'agricultura i la indústria, allò que realment en destaca són les destruccions i tropelies d'algunes desenes de milers de nois i noies en edat escolar, designats « guardies rojos », estimulats pel Mariscal Lin Piao i, almenys aparentment, amb la benedicció de Mao Tse Tung.

¿Què té que veure amb la cultura popular la negació de les obres dels més grans músics occidentals o xinesos, la retirada de les biblioteques i llibreries dels clàssics mundials de la literatura per a reemplaçar-los per les obres de Mao Tse Tung, l'arrencar del seu socle l'estatua del gran poeta rus Puixkin o l'acusar Shakespeare d'« haver ignorat el collectivisme socialista... »?

L'enfoque dels problemes culturals dels dirigents xinesos no té res que veure amb el marxisme-leninisme. Lenin resumia així el concepte de cultura proletària:

« ...La cultura proletària no ha sorgit de no se sap on; no ha estat inventada per homes que es diuen especialistes en matèria de cultura proletària. Tot això no és sinó pura tonteria. La cultura proletària ha d'ésser el desenvolupament lògic de la suma de coneixements elaborats per la humanitat sota el jou de la societat capitalista, de la societat terratinent, de la societat burocràtica. Tots aquests camins i senderes han conduït, condueixen i seguiran conduït vers la cultura proletària ».

¿No serà més aviat una subversió política contra la legalitat socialista allò que es dissimula sota el nom de « revolució cultural »?

Hi ha més antisovietisme que antiimperialisme en l'actiu dels camarades xinesos. El comunicat informant de la onzena sessió del Comitè Central calumnia al llarg de tres planes a la Unió Soviètica, mentre que de l'imperialisme americà només s'en parla en dues línies. Durant dos dies consecutius s'ha organitzat una manifestació monstre contra la Unió Soviètica en moments en que els nord-americans prossegueixen llur salvatge escalada contra el Vietnam. Pels carrers de Pekin els « guardies rojos » han cridat « Revisionistes soviètics; esperem el moment de venjar-nos; us arrencarem la pell; us obrirem les venes... » ¿Qui parla així, els « guardies

rojos » o les hordes nazis del Berlin de Hitler? ¿Quin vent de bogeria entela la gran, l'autèntica revolució xinesa que tan hem admirat i admirem?

En el terreny internacional la « revolució cultural » sembla estar enfilada contra la Unió Soviètica. A l'interior, els termes mateixos de la resolució de l'onzena sessió del Comitè Central indiquen que va dirigida almenys contra una part dels dirigents del Partit. ¿I com s'explica, si hi han dirigents que s'han desviat, que no sigui un Congrés del Partit qui els destitueixi? « Si les coses han estat així, si s'ha hagut de « fer front » a una « usurpació revisionista de la direcció del Partit i de l'Estat, vol dir-se que aquells que es reclamen del « pensament de Mao Tse Tung » ha estat a punt de quedar en minoria i han hagut de donar un « cop », organitzar una « rebelió », en una paraula, trencar la legalitat socialista per tal d'imposar així llur voluntat al Partit i a l'Estat ».

Es pot pensar que camarades de gran experiència i intel·ligència política s'hagin adonat de les conseqüències a que condueixen les posicions « esquerristes », els perills de l'orientació antisovietica i divisionista davant de l'escalada ianqui al Vietnam i s'hagi creat una situació en els òrgans de direcció del partit, en els quals les postures desatinades anaven a quedar en minoria.

La « revolució cultural » sembla haver estat el cop de fre brutal a aquesta evolució. A Xina mateix, tot indica que no són pocs aquells que pensen que la « revolució cultural » ha servit per a que aixequi el cap la contra-revolució. « ¿Com podrien considerar-se una revolució les gestes sense pena ni glòria de varies desenes o centenars d'escolars —en un país de 700 milions— ...mentre que la classe obrera, els camperols i la intel·lectualitat romanen passius quan no s'enfronten violentament amb els anomenats « guardies rojos »? ¿Pot concebre's que la consciència revolucionària proletària hagi deixat d'ésser patrimoni de la classe obrera i dels camperols treballadors xinesos? Quina revolució és aquesta en un país socialista, manada per un Mariscal i de la qual els treballadors s'en troben absents? La veritat és que el que està succeint a Xina té més aviat l'aire d'un cop bonapartista. Això és el que inquieta avui a tots els comunistes davant l'espectacle sorprenent de la « rebelió de les avantguardes juveniles ».

Tot sembla indicar que les forces que en el Partit Comunista Xinès volen la unitat del moviment comunista i del camp socialista no són una fracció, un grup; hom sent que són el veritable Partit, el dels homes que han fet la Gran Marxa i la revolució més extraordinària de la història després de la Gran Revolució Socialista d'Octubre.

Desgraciadament, mentre els guardies rojos fan tropelies, els bàrbars ianquis prossegueixen llur escala criminal al Vietnam. La Unió Soviètica i els països socialistes han proporcionat i proporcionen tota l'ajuda que el Vietnam sollicita i ofereixen voluntaris, especialistes de les armes modernes de guerra

capaços de deturar l'escalada. ¿Quina raó, quina influència estranya impedeix fins ara al Vietnam acceptar aquesta valuosa ajuda? A Causa de la divisió del camp socialista el Vietnam es troba en situació complicadíssima: necessita l'ajuda soviètica, però té una llarga frontera amb Xina. I els dirigents xinesos s'oposen a la presència dels voluntaris soviètics al Vietnam: Per a ells, un desenllaç ràpid, positiu, de la guerra al Vietnam significaria llençar per terra tota llur campanya antisovietica i la concepció més o menys obertament exposada pels dirigents xinesos de la « inevitabilitat » de la guerra mundial.

LES ACCIONS OBRERES A BARCELONA I COMARQUES

Plante a TINTES AGUT S.A., obligant a l'empresa a restituir jornals que havia descomptat en sancions als treballadors.

Dues hores d'atur del treball a HUMET HERMANOS (Terrassa), en exigència de que sigui pagada la diferència del Conveni anterior que amb pretexts i subterfugis ve retrassant l'empresa des de fa dos anys.

Carta dels empleats de Banca en dehesa del Vocal Jurat d'Empresa ANGEL GARCIA LAFUENTE, al qual la CNS intentava desposseir del seu càrrec en repressàlia per la seva defensa dels interessos dels empleats bancaris.

Els obrers de la Construcció de Lleida han fet entrega als Sindicats Verticals d'un instància amb 500 firmes presentant llurs reivindicacions laborals; acabar amb el sistema de jornada a hores, cobrament de totes les pagues extres legals i de les vacances, salari semanal pel peó de 1.800 pessetes, etc.

Plante a POTASAS IBERICAS, S.A., que ha obligat a l'empresa a renunciar a un sistema de pagament desenal que intentava imposar en perjudici dels interessos dels treballadors.

Atur en els dos torns de l'empresa JORBA S.A.T. (Terrassa), exigint d'aquesta el pagament anticipat del conveni del Ram del Cotó; la Direcció de l'empresa hagué d'accedir a la reivindicació davant la fermesa dels obrers.

Demanda d'augment de jornals a l'A.E.G. de Terrassa i plante dels treballadors de la Secció de Matriçaires al pati de la fàbrica; la negativa de la direcció no fa sinó incrementar la irritació dels obrers.

L'empresa CONSTRUCCIONES FULLIBA, S.A., ha estat obligada a pagar a tot el personal que va treballar a les obres de la barriada de Can Palet el Plus Familiar i punts que no pagava amb trampes de mala llei.

L'empresa CONSTRUCCIONES ASTURIANAS, S.A., denunciada pels treballadors expoliats, hauria de pagar a tots els manobres i paletes que han estat treballant en les seves obres, sovint manllevats als « prestamistes », tots els drets de pagues extres, punts, plus familiar, etc., que els havia estat estafant.

NECROLOGICA

El proppassat mes d'agost s'extingia a Najac (França), on vivia exiliat, el qui fou actiu militant de la UGT i del PSUC Joan Comes i Jo, Diputat a les Corts de la República.

Amb el nostre homenatge pòstum al camarada que els anys i la malaltia han emportat, expressem el testimoni del nostre sentit condol.

L'AMNISTIA ES UNA EXIGENCIA NACIONAL

A Burgos, a Càceres, en altres presons, continua havent-hi homes i dones empresonats per llurs opinions democràtiques, per llur defensa de les reivindicacions dels treballadors i de les llibertats. Alguns ja fa anys i anys —jencara!— que hi són, i si llur nombre no és de centenars i milers com fa uns quants anys, llur situació no n'és per això menys indignant. La dictadura continua exercint damunt d'aquests homes i dones, com damunt llurs famílies, la tortura moral i física: amb mil pretextes legalistes refusa la llibertat condicional. O bé n'atura il·legalment la tramitació, refusa els patrocinadors, a homes que ja han complert, d'acord amb les lleis franquistes, llur període de presó. Josep Satué, Vicente Cazarra, Miguel Nuñez, Valeriano Torres, etc., etc., segueixen empresonats com a conseqüència d'aquests procediments inqualificables.

Denunciem aquesta tortura moral i física, continuació dels procediments feixistes de

ELS COMERCIANTS DE BARCELONA

El Ministeri d'Informació i Turisme patrocina, com és sabut, el « Dia del Turista ». Amb càrrec al pressupost, es costum organitzar visites a tendes, magatzems típics, etc. La Delegació d'Informació i Turisme de Barcelona designava al seu gust un « representant » de la Cambra de Comerç... i completa una formalitat legal es dedicava a organitzar visites a « Jorba-Preciados » i a « El Corte Inglés » que s'enduïen tot el benefici de la Diada.

Fins que aquest any uns 150 botiguers petits i mitjans de Barcelona s'han reunit en Assemblea a la Cambra de Comerç per a tractar d'aquest assumpte, prendre la decisió d'elevat una protesta formal i anar a reclamar on corresponia.

Una Comissió anomenada a l'efecte es va presentar a la Delegació d'Informació i Turisme, va fer-se rebre per Delegat i a aquest no li tocà altre remei que dir que sí a les exigències dels comerciants; que fós modificat el Programa d'Actes i que fossin els propis comerciants qui el confeccionessin.

D'aquesta manera, gràcies a l'esforç unit i a l'energia demostrada els comerciants de Barcelona han tingut guany de causa.

ALTRES ACCIONS

Octavilla a Reus en ocasió del XXX Aniversari del PSUC invitant a la població a celebrar-lo i cridant a reforçar el PSUC ingressant a les seves files.

Inscripcions catalanistes en alguns pobles de la província de Lleida, i especialment en el poble on va néixer el President Companys, amb motiu de l'aniversari dels trenta anys del començament de la guerra civil.

Fulles denunciant l'Administració del Canal de Pinyana han circulat entre els pagesos de Lleida. Entre altres coses, es crida en aquestes fulles a la constitució d'una Comissió de regants que sigui verament representativa dels pagesos i defensi llurs interessos.

Amb motiu de les eleccions sindicals, en la gran majoria de centres fabrils, tant de Barcelona com de les comarques, s'ha desenrotllat una gran activitat de reunions, assemblees, formació de comissions obreres, elaboració de plataformes reivindicatives, que han constituït el centre de l'activitat obrera durant aquest mes de setembre. Esperem donar amplis detalls en properes edicions.

Govern. Reclamen una vegada més la promulgació d'una Amnistia. Enguany ha fet trenta anys del començament de la guerra civil: El Govern de Franco i els seus suports s'han negat una vegada més a enterrar l'esperit de guerra civil refusant-se a escoltar les peticions d'amnistia que han estat elevades individual o col·lectivament. La Jerarquia superior de l'Església, que podria jugar un paper decisiu en la promulgació de l'Amnistia, continua preferint la complicitat amb la dictadura i es refusa a intervenir usant de la seva situació

privilegiada per a exigir-ne la seva promulgació.

L'Amnistia és possible i necessària. Es una exigència nacional, un pas imprescindible per a enterrar l'esperit i la pràctica de la guerra civil. Per això insistim en impulsar la mobilització de tots aquells que poden influir en la seva promulgació, al poble en general, per tal d'arrencar-la a despit de la resistència de la dictadura i els seus ultres, com s'ha arrencat la llibertat de Simón Sanchez Montero.

ESTUDIANTS I PROFESSORS CONTRA LA REPRESSIO

Els curs 1966-67 s'inicia després d'un estiu en el curs del qual no s'ha interromput pràcticament l'acció universitària. Després de la clausura de la Universitat de Barcelona i amb un final de Curs extremadament mogut a tot Espanya, s'han produït accions tan significatives com la IV Reunió Nacional Coordinadora, la negativa a inclinar-se davant les maniobres del « Consell Nacional » de les APE, la constitució del Sindicat Democràtic dels Estudiants de Guipúscoa, les diverses expressions indignades contra la política repressiva del Govern, etc.

Destaca per la seva importància la mobilització, tot i trobant-se la Universitat en vacances, contra les sancions governamentals, d'una particular brutalitat en el cas de la Universitat de Barcelona; 68 professors inhabilitats durant dos anys, 38 estudiants exclosos de totes les universitats d'Espanya per tres i dos anys, dues exclusions perpètuas a l'Escola de Comerç, donen la mesura de la política del règim, obstinadament centrada en obstaculitzar el procés democràtic, en frenar-lo ja que no pot deturar-lo.

L'apertura del Curs, amb el retorn dels estudiants a les aules, està indissolublement marcada per alguns trets essencials; reafirmació del SDEUB; eleccions controlades pels propis estudiants; acció cada vegada més coordinada dels diversos estaments de la universitat; lluita contra la repressió, lluita contra els tampons esterilitzadors que vol imposar el Govern a la Universitat.

En l'apertura dels Cursos, en els problemes que planteja el reemplaçament dels professors sancionats, en les eleccions per a elegir els Delegats del SDEUB (a Barcelona), en cada una de les activitats universitàries es manifestarà sens dubte, sota mil formes però sempre amb crescuda combativitat, la repulsa contra les sancions, la negativa a acceptar la repressió com procediment de « pacificació », l'exigència ineludible de que siguin anul·lades totes les sancions a estudiants i professors i de que retornin a la Universitat els estudiants i professors que

ESCOLTEU

RADIO ESPANYA INDEPENDENT ESTACIO PIRENAICA

Al matí, de 7 h. a 8 h.
per ondes de 27 - 39 i 43 metres

Al migdia, de 14 a 15 h.
per ondes de 17 - 21 i 25 metres

Tarda i vespre, de 17 a 0'30 h.
per ondes de 17 - 27 - 32 - 39 i 43 m.

EMISSIONS EN CATALA DILLUNS I DIJOUS

n'han estat foragitats.

La batalla contra la repressió pot ésser guanyada. L'energia desplegada pels universitaris en els cursos passats i l'ascens general de la lluita de la classe obrera i de tot el poble està impedit o frenant visiblement la repressió franquista. La comparació entre les salvatges penes d'empresonament, les brutalitats policiaques, la impunitat amb que colpejava la dictadura no fa pas gaire temps encara, contrasta amb les seves possibilitats repressives avui: I contrastarà cada vegada més a mesura que creixi l'acció popular, de masses, per les llibertats democràtiques i contra el poder franquista.

Per això a la Universitat, l'acció unida d'estudiants, professors, catedràtics; la solidaritat i simpatia de la població, la conjunció de més en més afirmada de la lluita universitària amb la de la classe obrera i de totes les forces democràtiques, pot obligar al Govern a recular una vegada més.

En començar nou Curs universitari, enguany, l'acció d'estudiants i professors, sense deixar d'avançar per la via de la renovació democràtica de la Universitat, de la Reforma Democràtica de la Universitat, de la creació a escala nacional del Sindicat Democràtic dels estudiants i, en aquest camí, de nous passos per a la celebració del Congrés Nacional d'Estudiants, l'acció d'estudiants i professors, deiem, es mourà en gran mesura entorn de la lluita per a fer anular les sancions imposables, per acabar amb la repressió en tant que única política governamental visible, per a fer retornar la Universitat, a llurs càtedres o a llurs aules, a tots els estudiants i professors repressaliats.

AJUT AL PARTIT

C.L.T. 1, 4.200 pts ; Català 100 pts ; K. A. 380 pts ; Grp. Francisco Ferrer 65 pts ; « Cleos » 1.000 pts (de las cuales 100 de una anciana militante que las legó al Partido en el momento de su muerte) ; Grp. J.D. Lacalle (dues entregues) 1.747 pts ; « Ramon » 140 pts ; OSSA 70 pts ; M. G. 50 pts ; C.M. 500 pts ; Metrella 200 pts ; G.M. 404 1.100 pts ; Varios 85 pts ; Joves Sta. Coloma 300 pts ; Val. 425 pts ; W 400 pts ; Simpatitzants 75 pts ; Prat. Sd. 80 pts ; Uno 25 pts ; M.O. (dues entregues) 600 pts ; Santiago (dues entregues) 1.350 pts ; Ginès 700 pts ; Grp. Estrella 610 ; A.Z.Z. 50 pts ; Q.U.E. 500 pts ; Igo. 80 pts ; L.M.D. 375 pts ; S/4 de 8, 415 pts ; C.L.S.2. Los Venteros 150 pts ; Niño de la Noche B 300 pts ; T.R. 2, 275 pts ; Los Democràtics de S. 1.500 pts ; S.N.X. 575 pts ; Grup Azteca 44.050 pts ; d'un pobles de la comarca del Ter 875 pts ; Grp. Barbudos 300 pts ; C.L. de Z. 8, 2.000 pts ; De la part de Lleida 2.040 pts ; Un amic de Montcada 200 pts ; El Andaluz i L. Carro de la Costa c. 50 pts ; Com 15, 18.168,30 pts ; Com 30 Sud 9.182 pts ; Com 30 Nord 29.650,60 pts ; C.E. 105 pts.

AJUT AL PRESOS

Com 15, 6.000 pts ; L.M.D. 75 pts ; Djelfa 50 pts ; Satl 100 pts ; Un amic 50 pt s ; L.M.D. 50 pts ; Metrella 300 pts ; Uno 25 pts.

VIET-NAM : posar fi a la guerra !

per NURIA PLA

Hi ha gent que el veu lluny el Vietnam. La guerra monstruosa que l'imperialisme ianqui hi desfermà, els crims que hi comet a diàri, la resistència heròica del poble vietnamès i la seva decisió de conservar a tot preu la terra que li pertany—tot això ha pogut desvetllar un sentiment de repulsa, d'inquietud en la gran majoria dels homes i dones del nostre temps. Nogensmenys, encara n'hi ha que pensen que el Vietnam és lluny.

El Vietnam, però, el tenim a la cantonada. La guerra que els EE.UU. hi duen a terme, amb una bestialitat sense precedents, ens afecta a tots i cada dia ens afectarà més. És un conflicte que —de no resoldre's en interès del poble vietnamès que ha estat agredit—pot encendre una guerra mundial de la que ningú no n'escaparia. Això cal que ho entenguem tothom.

El 19 de setembre, el Papa Pau VI ha dedicat una Encíclica a la necessitat de que tots els homes i dones de la terra facin quelcom per aturar la guerra al Vietnam. En el seu missatge, el Papa invita als catòlics a resar per la pau al Vietnam i parlant d'això diu, textualment:

« La pau que cal establir ha d'ésser, nogensmenys, basada en la justícia i la llibertat i ha de respectar els drets dels homes i de les comunitats—altrament fora precària i inestable ».

O sigui: es tracta d'imposar no pas la pau USA que consisteix en cremar-ho tot, en destruir-ho tot per a instal·lar-hi ninots com en Ky. Es tracta d'assolir la pau que el poble del Vietnam —al Nord i al Sud— reclama des de que n'expulsà al colonialisme francès. L'Encíclica del Papa ha de permetre als catòlics catalans el participar activament, legalment, obertament, el 4 d'octubre (com senyala l'Encíclica) en una jornada per la pau al Vietnam. Els catòlics resaran com ho estableix llur rite, però tot i resant poden participar —amb altres ciutadans no catòlics— en accions més concretes que facin possible movilitzar l'opinió pública i fer-ne sentir el pés als consulats americans, als organismes internacionals, etc., etc: L'èxit assolit el més de juny per la « SEMANA VIET-NAM » a Barcelona, permet afirmar que avui existeixen a Catalunya i arreu d'Espanya, condicions molt favorables per a organitzar una acció massiva amb un sol lema: PAU AL VIETNAM!

La opinió pública en acció —no sols amb el sentiment— pot jugar un paper importantíssim en la conecució d'una pau justa al Vietnam. Als EE.UU. mateixos l'opinió pública es movilitza cada dia més. La darrera expressió n'és el document que 22 científics USA han adreçat a Johnson (entre ells 7 Premis Nobel), document doblement significatiu i valuós perquè ha estat recolzat pel Consell de les Federacions de Científics americans que l'han fet signar per milers dels seus adherents. En el document s'hi condemna l'ús de les armes químiques i biològiques que el Pentagon UTILITZA al Vietnam i s'hi demostra, amb arguments dels millors científics del nostre temps, el perill que això suposa per a la humanitat. Entre els 7 Premis Nobel que encapçalen el document s'hi troba el doctor d'origen espanyol Severo Ochoa.

L'imperialisme ianqui calculava que el poble vietnamès es posaria de genolls davant la monstruosa escalada desfermada ja fa mesos. Però ja són 5.000 els nordamericans que han trobat la mort en l'agressió (mai no n'havien perdut tants en altra guerra). Els EE.UU. tenen ja penúria de pilots (380 abatuts o fets presoners, 1.435 avions USA destruïts). Ja no poden perllongar la mentida de que « defensen la llibertat », davant els propis nordamericans que, quan criden LLIBERTAT al seu propi país, s'els hi respon amb garrotades, plom i calúmnies. Els tècnics

militars afirmen que per a lluitar en una guerra de guerrilles es necessiten 10 soldats

El diari « Komsomolskaia Pravda » del 2 de setembre publicà unes declaracions del general soviètic Rodintzev, veterà de la guerra d'Espanya i Heroi de Stalingrad, en les que es deia:

« La URSS proporciona al Vietnam del Nord un ajut militar i econòmic de més en més important, especialment en armament i especialistes. » El general soviètic afegeix: « El nombre d'aparells americans abatuts sobre territori de la República Democràtica del Vietnam, augmenta incessantment i l'aviació de caça nordvietnamesa disposa d'aparells supersònics en els combats aeris contra els atacs de l'aviació USA. »

LA TERRA PELS QUI LA TREBALLEN !

L'escàndol de les terres dels beneficiats de Lleida

per Joan CAMI

El Bisbat de Lleida persegueix a quatre sacerdots davant dels tribunals eclesiàstics per haver denunciat les tèrboles operacions que estaven i segueixen en curs per vendre una part de les terres del Cabilde catedralici d'aquella Diòcesi, que afecten a 830 famílies pageses. Mentre l'Oficina de Premsa del Bisbat ha fet publicar als diaris dues notes oficials en defensa de la Unió Laical de Beneficiats, acumulant damunt dels sacerdots una sèrie de càrrecs difamatoris, aquests han estat pràcticament reduïts al silenci després de llur carta oberta. Un paràgraf de la nota que el Grup Sindical de Colonització ha fet arribar a la premsa surt en defensa dels sacerdots, però apart això el bisbat de Lleida ha intentat imposar el silenci als mitjans oficials d'informació. Aquest silenci, però, no canvia res al fet que les simpaties de la població i en especial les dels camperols de Lleida, no van cap al bisbat precisament, sinó cap als sacerdots que han tingut l'honestetat de denunciar la malifeta que s'estava preparant.

L'escàndol públic que s'ha originat torna a situar el bisbat de Lleida i molt concretament el bisbe Aureli del Pino, en el vèrtex de la indignació dels camperols lleidatans. El problema, però, no és un problema d'anticlericalisme, encara que l'Església sigui actora de pes en aquest drama; es tracta d'un episodi més de la lluita per la propietat de la terra; d'un exemple viu de les causes que fan cada vegada més pressant l'exigència d'una Reforma Agrària que apliqui el principi proclamat pels comunistes: la terra pel qui la treballa.

Les causes que porten al Cabilde catedralici de Lleida, amb l'anuència confessada de les jerarquies superiors (el mateix bisbat diu que les terres són venudes « ...siguendo las directrices de la correspondiente jerarquia eclesiástica... »), a desfer-se de les terres dels Beneficiats, responen a una determinada política econòmica de la Jerarquia, que no enjudicarem aquí. Però si cal reafirmar que les condicions previstes i sigilosament preparades pels especialistes al servei de la Unió Local de Beneficiats constitueixen, per molt que les vulgui pintar de rosa el bisbat en les seves notes a la premsa, la més brutal operació de venda usurària, operació que il·lustra vivament l'actualitat i envergadura dels problemes del latifundisme i les reminiscències feudals al camp català.

Entre les terres dels canonges i les de l'avui coneguda per Unió Laical de Beneficiats, el Cabilde catedralici de Lleida és propietari d'uns divuit mil jornals de terra (unes 7.000 hectàres), extraordinàriament rendables gràcies al treball acumulat en elles pels pagesos. Aquestes terres les rebé l'Església gratuïtament, en donació, fa més de cinc-cents anys i des de llavors en cobra rendes substancials —7 milions de pessetes a l'any!— que surten del treball dels parcers, arrendataris i jornalers.

La Llei de Contractes de Conreu promulgada per la Generalitat de Catalunya, cal recordar-ho, donava dret als arrendataris i parcers a l'adquisició de les terres que conreaven prèvia una justa valoració d'aquestes pels organismes legals qualificats i el descompte que correspongués per les millores que els parcers que les menaven hi haguessin aportat. L'any 1936, com no pot deixar de reconèixer la nota del Bisbat, les terres des Beneficiats van ésser valorades en un milió de pessetes; els pagesos havien pagat el primer plaç, 200.000 pts. d'aleshores,

per un guerriller. La proporció esgarrija al jovent USA. Són 305.000 els efectius dels agresors al Vietnam sense comptar els que tenen a les bases de Tailandia d'on surten els atacs aèris al Vietnam del Nord. McNamara ja parla de la xifra de mig milió. ¿D'on han de sortir aquests homes? D'entre els més pobres dels EE.UU. i aquests, cada dia estan menys disposats a morir pels beneficis de la General Motors.

En aquestes condicions —si l'opinió pública no ajuda a la resistència vietnamesa— els imperialistes ianquis podrien perdre el cap en un acte desesperat, provocant la generalització del conflicte.

Per tot això, que ningú no pensi que el Vietnam és lluny. El tenim al costat i ens pot cremar a tots. No cal tancar els ulls i tapar les orelles. No s'en pot fugir del que passa a l'Est asiàtic. Per això cal actuar per a resoldre el conflicte, imposant —com a primera mesura— la retirada immediata dels ianquis de la terra vietnamesa. Després, el poble del Vietnam —al Nord i al Sud— organitzarà la seva pau, que serà també la nostra.

N. P.

d'acord amb el contracte establert, però la guerra ho va interrompre tot. Avui, els propietaris oficials, no solament pretenen donar per enterrades les transaccions del 1936, sinó que exigeixen 400 milions de pessetes per les terres, pessetes que volen cobrar desseguida i a tal efecte intenten imposar als pagesos una « solució »: —. Demaneu-les als Bancs...

Són 830 famílies radicades en onze pobles dels voltants de Lleida i de Lleida mateix les que es troben afectades per les maniobres del Cabilde. De realitzar-se les intencions primitives d'aquest, les 830 famílies —ben poques s'en lliurarien— o bé haurien d'abandonar les terres després d'haver deixat en elles suor i sang durant varies generacions, o bé haurien de quedar a mercè dels Bancs durant vint o més anys. Es comprèn doncs perfectament la indignació i l'afarma dels pagesos.

La denúncia de les maniobres de la Unió Laical de Beneficiats ha obligat a aquesta a situar-se a la defensiva: la Jerarquia eclesiàstica de Lleida, davant l'escàndol que s'ha promogut, s'ha apressat a recórrer als privilegis que li concedeix l'Estat franquista; notes a la premsa; repressió contra els denunciants, cortines de fum de cara a l'opinió pública. A adormir la vigilància dels parcers va destinada una bona part de les notes de l'Oficina de Premsa del Bisbat, la qual s'esforça en presentar més o menys implícitament la venda com una qüestió de « renúncia » als bens temporals i fa reluir suposats propòsits caritatius... L'actitud digna dels sacerdots autors de la carta oberta i la solidaritat que han trobat en la població com en altres sacerdots ha frenat ja el primer esforç de repressió quan ha obligat el Bisbat a inhabilitar el Tribunal, designat amb escandalosa parcialitat.

Els pagesos han de valorar aquest lleuger pas enrera dels Beneficiats, però no s'han de deixar enganyar; aquells no abandonen llurs propòsits. El Grup Sindical de Colonització que s'ha format caldrà que s'esforci, mantenint el més elevat grau d'unitat i de compenetració entre tots els parcers, per organitzar enèrgicament la defensa dels interessos comuns, defensa que s'ha d'emprendre recabant la solidaritat i el suport actiu de la població lleidatana, tant la del camp com la de la ciutat. A més del grup sindical de colonització, els pagesos afectats han d'organitzar en cada poble llur Comissió de parcers arrendataris; han de reunir-se, discutir conjuntament cada aspecte del problema, promoure àmplies assemblees que serviran per a recolzar al Grup Sindical i organitzar les accions que faci falta, o per actuar paral·lelament a aquest quan sigui necessari.

Els pagesos han d'estar informats de totes les gestions que s'emprenquin, han de discutir-les en assemblees, han de designar en cada cas, ells mateixos, els homes més idonis per cada gestió a realitzar; cal lluitar per fer valdre els contractes que estaven en aplicació l'any 1936, per fer valdre, en funció del seu valor relatiu, les quantitats que llavors van pagar; cal exigir l'ajuda necessària de l'Estat; cal defensar el dret de permanència en les terres que venen conreuant de pares a fills des de fa generacions, sense hipotèques gravoses, sens ésser entregats lligats de peus i mans als Bancs: són ells qui treballen la terra, i la terra ha de ser dels qui la treballen.